

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2019. október 15. napján megtartott fellebbezési tárgyalás alapján meghozta, 2019. október 29. napján nyilvánosan kihirdette a következő

í t é l e t e t

Az emberölés büntette miatt vádlott neveellen indult büntető ügyben a Tatabányai Törvényszék 2019. március 1. napján kihirdetett 17.B.419/2017/39. számú **ítéletét megváltoztatja,**

a Mosonmagyaróvári Városi Bíróság 2012. augusztus 28. napján kelt B.163/2012/5. számú ítéletének - mely a Győri Törvényszék 4.Bf.303/2012/3. számú végzésével 2012. december 18-án emelkedett jogerőre - vádlott nevévadlott próbára bocsátására vonatkozó rendelkezését hatályon kívül helyezi és a próbára bocsátást megszünteti.

vádlott nevévadlott

b ű n ö s

a Btk.164.§./1/ bekezdés /8/ bekezdés szerinti testi sértés büntetében.

Ezért és az 1978. évi IV.tv. 170.§./1/ bekezdés szerinti testi sértés vétsége miatt halmazati büntetésül

7 /hét/ év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és
8 /nyolc/ év közügyektől eltiltásra í t é l i .

A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő nap.

A vádlott által 2014. július 2. napjától 2016. december 2. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A Tatabányai Törvényszék bűnjelkezelőjénél Bj.I.329/2015. szám alatt kezelt 1-4., 7., 10-14., 16., 17., 19., 24., 25., 36., 37., 49-53., 57-68., 89., 92., 93., 96., 100-102., 111., 116-118., 122., és 127. sorszám alatt szereplő bűnjeleket, megsemmisítésüket mellőzve az iratokhoz rendeli csatolni.

Az eljárás során felmerült bűnügyi költségből a vádlott köteles az államnak felhívásra megfizetni 13.616.297.- /Tizenhárommillió-hatszáztizenhatezer-kettőszázkilencvenhét/ Ft-ot, míg a fennmaradó 5.010.- /Ötezer-tíz/ Ft-ot az állam viseli.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s:

A Győr-Moson-Sopron Megyei Főügyészség a bíróságra 2015. október 29. napján érkezett B.691/2014/55-I. számú vádiratában emelt vádat vádlott nevévaldottal szemben a Btk. 160.§ (1) bekezdésébe ütköző emberölés büntette miatt a Győri Törvényszéken. A Győri Ítélőtábla a 2015. október 22. napján kelt Bkk.359/2015/2. számú végzésével az elsőfokú eljárásra a Tatabányai Törvényszéket jelölte ki.

A Tatabányai Törvényszék 2016. december 2. napján kihirdetett 4.B.300/2015/51.számú ítéletében vádlott nevévaldottat az ellene emberölés büntette (Btk. 160. § (1) bekezdés) miatt emelt vád alól felmentette.

A Győri Ítélőtábla, mint másodfokú bíróság a 2017. október 24-én kelt Bf.20/2015/5. számú végzésével a fenti számú ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasította.

A megismételt eljárásban Tatabányai Törvényszék 2019. március 1. napján kihirdetett 17.B.419/2017/39. számú ítéletében vádlott nevévaldottat az ellene emberölés büntette (Btk. 160. § (1) bekezdés miatt emelt vád alól felmentette. Rendelkezett a bűnjelekről és megállapította, hogy az eljárás során felmerült 13.214.864,-Ft bünyügyi költség az állam terhén marad.

A Tatabányai Törvényszék fenti ítélete ellen az ügyész jelentett be fellebbezést, vádlott nevévaldott felmentése miatt, bűnösségének megállapítása és büntetés kiszabása érdekében.

A Győr-Moson- Sopron Megyei Főügyészség fellebbezésének B.691/2014/71. szám alatti írásbeli indokolásában amellet érvelt, hogy a Tatabányai Törvényszék fenti ítélete a Be. 592.§. (2) bekezdés a.), c.) és d.) pontjai alapján részben megalapozatlan, mivel az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan állapította meg, a megállapított tényállás ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával, illetve az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett.

Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást teljes körűen lefolytatta, az annak során beszerzett valamennyi bizonyítékot értékelte, ítéletében megindokolta, hogy azokat elfogadta-e, illetőleg, hogy mely részében fogadta el, az ügyészség a bíróság által elfogadott bizonyítékok körét nem vitatta. Felhozta, hogy az elsőfokú bíróság az általa elfogadott bizonyítékok alapján ugyanakkor nem állapított meg olyan tényeket, melyeket megállapíthatott volna, mivel azokat figyelmen kívül hagyta, pedig a vádlott büntetőjogi felelőssége szempontjából relevánsak voltak; a megállapított tényállás részben iratellenes, mivel az elsőfokú bíróság nem a valós (az ügyiratokban rögzített) tartalma szerint vette figyelembe a bizonyítékokat és téves ténybeli következtetésre jutott, mivel az elfogadott bizonyítékokból a logika szabályainak meg nem felelő ténykövetkeztetéseket tett.

Pontosan rögzítette, melyek azok a releváns tények, amelyeket a törvényszék az ítéleti tényállás részévé tett és melyek azok, amelyeket nem állapított meg, ezáltal azonban a tényállás hiányos, egyes megállapításai egymással és az iratok tartalmával, az ítélet indokolásában foglaltakkal, valamint a hétköznapi logika szabályaival is ellentétesek. Így rámutatott, milyen egymással ellentétes megállapításokat tartalmaz a tényállás a halál bekövetkezésének időpontjával

kapcsolatban, valamint az ítéleti tényállás az indokolásban foglaltakkal is ellentétesen került rögzítésre; valamint részletesen kimunkálva megindokolta, hogy a tényállás miért hiányos a tekintetben hogy nem tartalmazza, hogy vádlott nevezádlott a Skoda Roomster típusú gépkocsijával közlekedett és azt sem, hogy sértettsértett a gépkocsiban volt; továbbá a tekintetben, hogy (az öt ajtós) Skoda Roomster típusú gépkocsi hátulja, hátsó ajtaja fel volt nyitva, s a vádlott annak csomagtartójából húz ki egy nehéz dolgot, majd húzza a füstölő felé; miért megalapozatlan és ellentétes az iratok tartalmával, valamint a hétköznapi logika szabályaival is az a megállapítás a tényállásban, hogy sértettsértett és vádlott nevezádlott mindketten ...re indultak, azt jelenti, hogy a sértett életben volt az induláskor és a vádlottal ...be kívánt utazni; miért ellentétes az iratok tartalmával a tényállásnak az a megállítása, hogy vádlott nevea sértett testének ismeretlen helyen és ismeretlen módszerrel történő megsemmisítésében vett mielőtt a maradványait eltüntette; miért hiányos a tényállás a tekintetben, hogy a vádlott által sem vitatottan a 2014. május 28. napján 01 óra 30 percet követően a vádlott begyújtott a füstölőbe; miért helytelen, hogy csupán azt vetette el, hogy ezt hús füstölése miatt tette, ennek ellenére a tényállásban azt nem rögzítette; miért ellentétes az indokolás az iratok tartalmával a tekintetben, hogy a sósav vásárlása önmagában nem támasztja alá a vádirat azon állítását, hogy a feldarabolást követően a vádlott az eszközöket sósavval kezelte. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolás pontos idézésével azt a következtetést erősítette, hogy megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az általa elfogadott bizonyítékokból, milyen logikai úton jutott el téves ténybeli következtetésekkel a részben megalapozatlan tényállás megállapításáig. Részletesen kitért arra, - felhívva a figyelmet arra, hogy az eljáró bíróság és nem az orvosszakértő feladata az, hogy a bizonyítási eljárás lefolytatását követően, az általa elfogadott bizonyítékok alapján következtetést vonjon le arra vonatkozóan, hogy a halál természetes, vagy erőszakos úton következett be - hogy miért tévedett ez elsőfokú bíróság, amikor azt állapította meg, hogy az igazságügyi orvosszakértői vélemény miatt nem lehet ítéleti bizonyossággal azt a megállapítást tenni, hogy a sértett halála akár erőszakos, akár természetes úton következett be; miért téves az indokolás, hogy a halál idejét és helyét nem lehet meghatározni; valamint miért téves álláspont, hogy beismerő vallomás hiányában jelen ügyben nem lehet büntetőjogi felelősséget megállapítani. Álláspontja szerint a Tatabányai Törvényszék ítéletének megalapozatlansági hibái kiküszöbölhetők, ugyanazon bizonyítékok alapján, a bíróság által meg nem állapított tények megállapításával, az ügyiratok tartalma alapján a tényállás kijavításával, a hétköznapi logika szabályainak megfelelő helyes ténybeli következtetéssel. (Kúria EBH2019. B.9.)

Ezt követően - hivatkozva a Kúriának az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013. számú Büntető jogegységi határozatában írtakra - kifejtette, milyen jogi, majd ténybeli következtetés útján állapítható meg az, hogy vádlott nevezádlott megölte sértettsértettet. E körben a sértett nem természetes úton bekövetkezett halálával indokolta azt, hogy miért semmisítette meg, darabolta fel és égette el a testet, majd szórta ki a maradványokat a vádlott; miért kell eltitkolni a sértett halálának tényét és rámutatott, hogy a hétköznapi logika szabályaival teljes mértékben ellentétes, hogy valaki egy természetes okból elhunyt személlyel ezt tegye, senkinek, de leginkább a vádlottnak nem állt érdekében az, hogy sértetttermészetes úton bekövetkezett halála titokban maradjon. Rámutatott ugyanakkor arra is, hogy vádlott nem csak azt igyekezett eltitkolni, hogy a sértett meghalt, hanem azt is, hogy a halála előtt találkozott a sértettel, majd a m.-i rendelő udvaráról ...re vitte; e találkozás során sértettsértett meghalt; halála pedig nem természetes úton következett be; kifejtette, azt is hogy a vádlottat a találkozás alkalmával miért vezette egyenes ölési szándék és felhívta a figyelmet arra is, hogy a vádlottnak a cselekmény véghezvitelét követően nyolc napja volt arra, hogy bűnös cselekményének minden nyomát eltüntesse.

Az emberölés tényállásának elemzésével és

sértettsértett 2014. május 23. napján írásban megfogalmazott hazaköltözési szándékának körülményeit felhozva amellelt érvelt, hogy vádlott nevezádlott, aki a sértett visszaköltözését hosszú ideje, mindenáron igyekezett megakadályozni, május 27. napján találkoztott a sértettel, aki a találkozás során, annak eredményeként meghalt, majd sértett testét a vádlott feldarabolta és elégette, 2014. május 29. napján pedig - amikor a sértett jogi képviselője a beadványt benyújtotta a bíróságon - a vádlott a feldarabolt és égetett maradványok egy részét, tartva attól, hogy azokat nála megtalálják kiszórta a Zs.-i-réten, így a józan ész diktálta, hétköznapi logika szabályai szerinti ténybeli következtetéssel az állapítható meg, hogy sértettsértett halálát vádlott nevezádlott ismeretlen módon véghez vitt, aktív magatartása okozta, mellyel megölte őt.

Indítványozta, hogy az ítéletábla - miután a jelen ügghöz egyesítette a Mosonmagyaróvári Városi Bíróságon könnyű testi sértés vétsége miatt vádlott nevesal szemben B. 163/2012/5. számon folyamatban volt büntetőügyet - a Be. 593.§ (1) bekezdés c/ pontja alapján az elsőfokú bíróság ítéletének részben megalapozatlan tényállását az iratok tartalma és helyes ténybeli következtetés útján módosítsa, s az ily módon megállapított eltérő tényállás alapján vádlott nevezádlottat mondja ki bűnösnek emberölés büntetében, s ezért, valamint könnyű testi sértés vétsége miatt halmazati büntetésül végrehajtandó szabadságvesztésre és közügyektől eltiltásra ítéltje.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség B.126/2019/1-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosítva tartotta fenn.

Hivatkozott arra, hogy

a megismételt eljárásban a törvényszék a Be. szabályait maradéktalanul betartva végezte el ítélező tevékenységét, eleget tett indokolási kötelezettségének, alapos elemzésnek vetette alá egyenként is a bizonyítás eszközeit, s szakszerűen eljárva állást foglalt mindegyik esetben azok hiteltérdemlőségéről, bizonyító erejéről és feltárta az egyes bizonyítási eszközökön belül, illetve a bizonyítási eszközök között meglévő ellentmondásokat, azokat értékelte, s az így levont következtetéseivel is megindokolta állásfoglalásait. Utalva arra, hogy a módosított vád szerint már nem képezi vád tárgyát és bizonyára figyelmetlenségre vezethető vissza a 24. oldal utolsó előtti bekezdésében olvasható fejtegetés a húsdaráló használatáról, ennek a bekezdésnek a mellőzését indítványozta az elsőfokú ítélet indokolásából.

Szakszerűtlennek találta a törvényszék azon megállítást, hogy a bizonyítékok együttes értékeléséből összefoglalóan azt a következtetést vonta le, hogy a sértett halálának oka, s hogy ez vádlott nevezmagatartására visszavezethetően erőszakos úton következett-e be, kétséget kizáróan nem bizonyítható. E körben amellelt érvelt, hogy a bíróság bizonyítékértékelő tevékenysége kifogástalan volt, részletesen alátámasztott mérlegelő tevékenység eredményeként a törvényszék túlnyomórészt megalapozott tényállást állapított meg és a Be. 592. § (2) bekezdésének d) pontjába ütköző megalapozatlansági hibát - tehát nem bizonyítékértékelési szabálytalanságot - követett el akkor, amikor az általa bizonyítottként megállapított tényekből további tényre, sértettsértett halálának okára helytelenül következtetett.

Téves ténybeli következtetésnek találta, hogy a túlnyomórészt általa is irányadónak tekintett tényállás szerint vádlott nevezádlott részt vett a holttest megsemmisítésében és maradványainak eltüntetésében, de az a következtetés nem vonható le, hogy a halálát is ő okozta.

Kifejtette, hogy álláspontja szerint - az észszerűen, logikával ellentétes lehetőségek kizárása után az a szakszerű ténybeli következtetés és egyetlen konklúzió, hogy vádlott nevevalamilyen szándékos magatartással a felesége halálát okozta a tényállásban leírt időszakban, s a holttestet megsemmisítette, eltüntette, hogy a felelősségre vonást elkerülje.

Kihangsúlyozva, hogy ez a ténybeli következtetés a szakma szabályai szerint akkor vonható le, ha a bizonyított tényekből tényleg csak ez adódik, azaz minden más lehetőség kizárható hivatkozott arra, hogy a bizonyított tények tükrében kizárható, hogy sértettvalamilyen betegség következtében hunyt el, hiszen ebben az esetben a vádlott nem semmisítette volna meg a holttestét - ellenkezőleg: egy ilyen esemény megoldotta volna feleségével szembeni követeléseit - , a bizonyított tények tükrében ugyanezen gondolatmenet mentén elvetendő az a lehetőség is, hogy a sértett öngyilkos lett vagy baleset érte és a bizonyított tények alapján az is egyértelműen kizárható, hogy más oltotta ki a sértett életét, hiszen a vádlott miért semmisítette volna meg a holttestet, ha a sértett halálához nincs köze. Amellett érvelt, hogy egyetlen lehetőség maradt, mely szerint a sértett halálát a vádlott okozta; vagy szándékos ölési magatartással oltotta ki életét, vagy testi sértésre irányuló szándékos cselekményével okozati összefüggésben következett az be. Előadta, hogy mivel a ténybeli következtetés levonásával megállapítható ezen tényállásrészlet ennél pontosabban nem határolható be, a terheltre kedvezőbb változatot kell a tényállás kiegészítésekor figyelembe venni.

Az általa szükségesnek tartott tényállaskiegészítés pontos megfogalmazását adva indítványozta, hogy az ítélet tábla a Be. 593.§ (1) bekezdésének c) pontja alapján, ténybeli következtetés útján, az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérő tényállás megállapításával miként küszöbölje ki az ítélet részbeni megalapozatlanságát.

Rögzítette, hogy az így kiegészített tényállás alapján a vádlott cselekménye a Btk. 164. § (8) bekezdésébe ütköző halált okozó testi sértés büntettének minősül.

A büntetés kiszabása során súlyosító körülményként kérte figyelembe venni, hogy a vádlott a felesége sérelmére korábban elkövetett erőszakos bűncselekmény miatt kirótt próbaidő alatt hajtott végre újabb bűncselekményét ugyanazon sértett sérelmére; azt, hogy elszaporodott a családon belüli erőszak és a rokonok közötti konfliktusok során a fizikai erőszak alkalmazása és azt, hogy súlyosító a sértett holttestének súlyosan kegyeletsértő megsemmisítése. Egyetlen enyhítő körülményt talált megállapíthatónak, az elkövetés óta eltelt hosszabb idő.

A Be. 486.§ -ának (1) bekezdése alapján indítványozta, hogy az Ítélet tábla a vádlott neve ellen könnyű testi sértés vétsége miatt a Mosonmagyaróvári Városi Bíróságon B. 163/2012/5. számon folyamatban volt büntetőügyet egyesítse a jelen üggyhöz.

Felhívta a figyelmet, hogy a törvényszék téves rendelkezést hozott egyes bűnjelek megsemmisítéséről.

Utalt arra, hogy az eljárás során felmerült bűnügyi költséget a vádlottnak kell viselnie, akként, hogy a megismételt eljárás során felmerült összesen 406.443 Ft költségből - melyről az elsőfokú bíróság elmulasztott rendelkezni - 401.433 Ft (a meghallgatott szakértők költsége és a bűnjel gépkocsi helyszíni tárgyalásra szállításának költsége) a bizonyítás szükséges kiegészítésének költsége volt, egyedül **K.L.** tanú ismételt kihallgatásának költsége vonható a Be. 574. §-ának (3) bekezdése alá.

A fentieket összefoglalva indítványozta, hogy az ítélet tábla nyilvános ülésen eljárva az elsőfokú ítéletet akként változtassa meg, hogy vádlott nevévalamilyen bűnösségét állapítsa meg halált okozó testi sértés büntettében; a Mosonmagyaróvári Városi Bíróság B.63/2012/5. számú ítéletének próbára bocsátást kimondó rendelkezését helyezze hatályon kívül, s a próbára bocsátást szüntesse meg; a vádlottat halmazati büntetésül börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre, mellékbüntetésül a közügyektől eltiltásra ítélje, a Be., a vonatkozó IM-BM-PM együttes rendelet szabályai alapján és ítélkezési gyakorlatot követve megsemmisítés helyett az iratokhoz csatolását rendelje el a bűnjeljegyzéken 1-4., 7., 10-14., 16., 17., 19., 24., 25., 36., 37., 49-53., 57-68., 89.,

92., 93., 96., 100-102., 111., 116-118., 122. és 127. sorszám alatt szereplő bűnjeleknek, a vádlottat kötelezze 13.616.297 Ft büntelmi költség viselésére, míg 5.010 Ft-ról állapítsa meg, hogy az állam viseli.

Dr. sértetti képviselő 2.sértetti képviselő az elsőfokú bíróság ítéletére és a fellebbviteli főügyészség átiratára írt észrevételében elsődlegesen bizonyítás felvételét indítványozta akként, hogy 2 db pontosan megjelölt hangfelvétel játsszon le a másodfokú bíróság, valamint a csatolt tulajdoni lapokat tegye az eljárás anyagává és azokat értékelje.

Előre bocsátva, hogy a Tatabányai Törvényszék a megismételt eljárás során a hatályon kívül helyező végzésben előírt eljárási cselekményeket elvégezte, az eljárási szabályokat maradéktalanul betartotta, amellett érvelt, hogy téves a felmentő ítélet azon megállítása, mely szerint a halál okát kétséget kizáróan nem lehetett bizonyítani, ezért a vádlott bármilyen - az eljárás során egyébként semmilyen módon nem bizonyított és a vádiratban sem körülírt - magatartása és sértetthalála között az ok-okozati összefüggés nem állapítható meg, mivel nem bizonyítható, hogy a sértett halála milyen okból következett be- nem állapítható meg.

Ezen okfejtést logikai úton, tényből tényre való következtetések, továbbá az értekeletlenül hagyott bizonyítékoknak a logikai láncban történő elhelyezése és az elhagyott értékelés elvégzése útján - sérelmezve, az elsőfokú bíróság indokolásának leglényegesebb és legszakszerűtlenebb gondolatát, mely szerint a halál okát kétséget kizáróan nem lehetett bizonyítani ..ennél fogva tehát a vádlott ... magatartása és sértetthalála között az okozati összefüggés nem állapítható meg - cáfolta.

érlemelte, hogy az eljáró bíróság részletesen elemezte a közvetett bizonyítékokat, következtetéseket is vont le belőlük, azonban minden bizonyítékot csak önmagában értékelt, nem pedig más bizonyítékokkal is összevetve, a bizonyítékokat kivette a logikai láncolatból, a tények közötti kapcsolatot nem állapította meg és éppen a végkonklúzió levonása során hagyta figyelmen kívül a logika szabályait. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét részben megalapozatlannak találta a Be. 592. § (2) bekezdés a), c), és d) pontjaiban meghatározott okok miatt. Hivatkozva a Be 591. § (1) bekezdésre és az 593. § (1) bekezdés c) pontjára levezette, hogy a másodfokú bíróság az ítélet részbeni megalapozatlanságát ki kell hogy küszöbölje, az ügyiratok tartalma, ténybeli következtetés vagy az ügyészség által indítványozott bizonyítás alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérő tényállás megállapításával az elsőfokú bíróság által felmentett vádlott bűnösségét állapíthatja meg. Részletesen hivatkozott arra, hogy a törvényszék a bizonyítékok mérlegelése során milyen kategorikus megállapításokat tett és rámutatott az elsőfokú bíróság által nem értékelt tényekre, másrészt arra, hogy szerinte az értékelt tények közötti kapcsolat vizsgálata után az elsőfokú bíróság álláspontjától milyen ellentétes eredményre kell jutni.

A sértett és vádlott között folyamatban lévő válóperhez becsatolt CD-n szereplő 2 db hangfelvétel meghallgatása eredményeképpen, mint új bizonyíték alapján a tényállás kiegészítését indítványozta, továbbá annak alátámasztására, hogy a vádlott mindent megtett annak érdekében, hogy a vagyona semmilyen módon ne kerüljön a sértetthez, vagy annak családjához, indítványozta ingatlanok tulajdoni lapjainak ismertetését és bizonyítékkénti értékelését. Részletesen előadta a vádlott közvetlen indítékára, a hamis alibi biztosítására, a bűncselekmény nyomainak eltüntetésére vonatkozó álláspontját. Azt hangsúlyozva, hogy valóban nem 100 %-osan ismert, hogy a vádlott mikor, milyen módon, milyen sérüléseket okozva, illetve szerevezve ölte meg a sértettet kifejtette, hogy ez a bizonytalanság a bűnösség kérdésének eldöntésében nem releváns, annak a különös kegyetlenség, mint minősítő körülmény meg nem állapíthatóságának szempontjából van jelentősége, rögzítve azt, hogy ahhoz valóban nem elegendőek a rendelkezésre álló bizonyítékok. Az elsőfokú ítélet általa iratellenesnek tartott megállapításainak kijavítása mellett érvelt.

A bűncselekmény jogi minősítése körében teljes mértékben osztotta a Győr-Moson-Sopron Megyei Főügyészség kifejtését - mely szerint a vádlott terhére emberölés büntette, és semmiképpen nem halált okozó testi sértés büntette róható - a bűncselekmény minősítése körében.

A 3/2013. BJE határozatában írtakra, a vádban hivatkozott előzményadatokra, 2. sz. védett tanú által 2014. május 28-án éjjel 1.30-kor a vádlott és édesapja közötti beszélgetés tartalmára, valamint arra hivatkozva, hogy az egységes szerkezetbe foglalt, módosított vádirat tartalmaz olyan állításokat, amelyek a minősítő körülményeket megalapozzák és emellett érvelt, hogy az előre kitervelten történő elkövetés, a nyereségvágy, valamint az aljas indok mint minősítő körülmény is megállapítható vádlott nevévadmódosított terhére. Ennek alátámasztására indítványozta a hivatkozott hangfelvételek beemelését a bizonyítékok körébe.

Összefoglalóan azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés c) pontja alapján az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma, ténybeli következtetés vagy az ügyészség által indítványozott bizonyítás alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérő tényállást állapítson meg, az elsőfokú bíróság által felmentett vádlott bűnösségét állapítsa meg akként, hogy a minősítő körülményeket is szerepeltesse az ítéleti tényállásban és a vádlottat mondja ki bűnösnek a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a), b), és c) pontjai szerint minősülő, előre kitervelten, nyereségvágyból, valamint aljas indokból elkövetett emberölés büntetében, valamint az egyesített vádban megjelölt Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő testi sértés vétségében. A vádlott rendkívül brutális, a társadalomra veszélyesség átlagos szintjét jelentős mértékben meghaladó cselekményére és a vádlott rendkívüli társadalomra veszélyességére figyelemmel indítványozta, hogy a bíróság a vádlottat halmazati büntetésként fegyházban végrehajtandó, életfogytig tartó szabadságvesztésre ítélje azzal, hogy a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét a törvényben előírt minimális tartamot meghaladó időtartamban állapítsa meg.

. Jován László meghatalmazott védő a fellebbviteli főügyészség átiratára tett írásbeli észrevételében kitért arra, hogy ügyészi fellebbezést nem tartja megalapozottnak és arra tett indítványt, hogy az ítélet táblát az utasítsa el és a Tatabányai Törvényszék 17.B.419/2017/39. sorszámu elsőfokú ítéletét hagyja helyben.

Egyetértett azzal, hogy a törvényszék a megismételt eljárás során teljes körű az alapeljárást meghaladó igen részletes és alapos bizonyítást vett fel a perrendi szabályok messzemenő megtartása mellett, teljes mélységében felderítette a tényállást, miközben az eljárás résztvevőit semmiben sem korlátozta jogaik gyakorlásában, minden felajánlott bizonyítási indítványnak helyt adott, a vádat kimerítette és ezzel eleget tett a Be. 163. § (3) bekezdésében foglaltaknak.

Amellett érvelt, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat a Be. 167. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően értékelte, értékelése megfelel a perrendi szabályoknak, a logika szabályainak és az életszerűség követelményeinek is. Felhozta, hogy az ítélet indokolása teljes körű, az a tényállást, az érdemi határozatot mindenben alátámasztja, szerinte az egy apró részletben szorul pontosításra, aminek azonban eljárásjogi akadálya nyilvános ülés keretei között figyelemmel a Be. 592. § (2) bekezdés c) pontja alapján nincs.

Arra hivatkozott, hogy a törvényszék, mint elsőfokú bíróság védencét, vádlott nevet, az ellene emberölés büntette miatt emelt vád alól bizonyítottság hiányában mentette fel, melyet a tényállásnak az a megállapítása alapozott meg, hogy „a sértett 2014. május 27. napjának 20:04 percét követően ismeretlen módon, ismeretlen időpontban, ismeretlen helyen meghalt.” Ekként az elsőfokú bíróság egyértelműen állást foglalt abban, hogy sértettelhalálozott, de halálának oka kétséget kizáróan nem állapítható meg, az idegenkezűség kétséget kizáróan nem állapítható meg és a bizonyításból a halál okára még következtetni sem lehet, a bíróságnak ezt a megállapítását szakértői vélemények támasztották alá, amelyek mind az alapeljárásban, mind a megismételt eljárásban ebben a kérdésben egységesek és következetesek voltak. Mindezek miatt tartotta a Győri Fellebbviteli Főügyészség fellebbezését megalapozatlannak, kiemelve, hogy az az ügyészi vélemény, hogy az elsőfokú bíróság minden lehetőséget nem zárt ki ellentétes a bizonyítás anyagával, teljes egészében megfelel a Be. 7. § (4) bekezdésében foglalt rendelkezésnek, az ügyészi fellebbezés az elsőfokú bíróság

bizonyítékértékelő tevékenységét támadja. Amellett érvelt, hogy abból a tényből, amelyet a tényállás is rögzít, hogy védence részt vett sértettholttestének megsemmisítésében, semmilyen következtetést nem lehet levonni arra nézve, hogy a sértett halálának mi volt az oka. Hivatkozott arra, hogy idegenkezűsége vonatkozóan az ügyészi fellebbezés sem tartalmaz semmilyen tényt és a fellebbezés fejtegetése ellentétes a logika szabályaival is, a törvényszék által helyesen büntetlen utócsелеkménynek tekintett cselekményből a halál okára, a bűnösség bármilyen fokára semmilyen törvényes vagy logikus következtetést nem lehet levonni, a vádhatóság fellebbezésében a már említett büntetlen utócsелеkményből helytelenül és megalapozatlanul következtet vádlott nevébűnösségére és arra, hogy védence cselekvősege vagy magatartása okozati összefüggésben lenne a sértett halálával. Összefoglalóan nem azt vitatta, hogy sértetthogyan halt meg, azaz, hogy hogyan történt az ölési cselekmény, hanem azt, hogy nem bizonyítható ölési cselekmény. Véleménye szerint a kriminalisztika hét alapkérdéséből az első alapkérdésre - hogy mi történt - kétséget kizáróan nem lehet állást foglalni, amelyből csak egy következtetést lehetett levonni, hogy védencét az ellene emberölés büntette miatt emelt vád alól fel kellett menteni.

vádlott nevéterhére olyan magatartás, amely okozati összefüggésbe hozható a sértett halálával a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján bírói bizonyossággal nem következik akkor sem, ha bizonyítás során a sértett halálával összefüggésben minden egyéb lehetőséget sikerült volna kizárni, ugyanis ebben az esetben sem állapítható meg a halál oka és ezzel ténybelileg és logikailag ugyanoda juthat csak a másodfokú bíróság, ahová a Tatabányai Törvényszék ítélete jutott. A korrigálható, indokolásában fellelt iratellenességként jelölte meg a 2018. május 25-én megtartott helyszíni tárgyaláson dr. tanú 14tanú kihallgatásával kapcsolatban feltárt adatokat, ezért a jegyzőkönyv alapján az indokolás pontosítását kérte.

A nyilvános fellebbviteli tárgyaláson a fellebbviteli főügyész képviselője az átiratban írt indítványát fenntartotta, kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta, indokolási kötelezettségének eleget tett. Szakszerűtlennek találta az elsőfokú bíróság azon megállapítását, hogy arra tekintettel, hogy nem állapítható meg a halál oka, nem bizonyítható vádlott nevévádltott magatartása; helytelen az a ténybeli következtetés, hogy vádlott neverészt vett a sértett testének megsemmisítésében, a maradványok eltüntetésében, de a halálát nem ő okozta. Rámutatott, hogy ezt a logikával ellentétes következtetést ki kell zárni, és azt kell megállapítani, hogy a vádlott szándékolt magatartásával sértett halálát okozta és a holttestet eltüntette. Részletesen felsorolta azokat a releváns körülményeket, melyek tényként bizonyíthatóak. Utalt arra, hogy akkor állapítható meg, hogy vádlott nevévádltott okozta - szándékos ölési magatartással vagy testi sértésre irányuló szándékkal - a sértett halálát, ha minden más lehetőséget ki lehet zárni. Ennél pontosabb lehetőség nincs a halál okának megállapítására, ekként a vádlottra kedvezőbbet kell megállapítani. Felhozta, hogy azt, hogy a vádlott megölte a sértettet akkor lehetne megállapítani, ha a konkrét elkövetési magatartás megállapítható lenne, ez azonban nem következett be, a konkrét elkövetési magatartást nem lehetett rögzíteni, enélkül azonban nem rögzíthető az a konkrét magatartás sem, amitől emberölésnek lehetne a cselekményt minősíteni. Rámutatott, hogy két lehetőség van, a vádlott vagy megölte a sértettet, vagy úgy bántalmazta, hogy életét vesztette. E két lehetőség közül a kedvezőbbet kell választani a minősítésnél. A tényállást ténybeli következtetés útján kiegészíthetőnek, így a megalapozatlanságot kiküszöbölhetőnek, az eltérő tényállást megállapíthatónak tartotta összefoglalóan akként, hogy a vádlott a sértett halálát okozta, feldarabolta, égetéssel a holttest megsemmisítésére törekedett, majd elrejtette a maradványokat. Végezetül kiemelte, hogy a cselekményt halált okozó testi sértés büntetettének kell minősíteni. A büntetékiszabási körülményeket az átiratban írtakkal egyezően sorakoztatta fel, melyek alapján a halmazati felső határ közeli szabadságvesztés büntetés kiszabását tartotta szükségesnek.

A védő perbeszédében sérelmezte, hogy az ügyészség a hallgatás jogával élő vádlott védekezési taktikájából eljutott a bűnösség megállapíthatóságáig és utalt arra is, hogy a hatályon kívül helyező bíróság a megismételt eljárásra nem adott konkrét utasítást eljárási cselekmény elvégzésére. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság példás alapossággal folytatta le a bizonyítási eljárást, minden lehetséges bizonyítékot összegyűjtött és alapos mérlegeléssel megalapozott tényállást állapított meg. Csupán a helyszíni tárgyaláson meghallgatott tanú vallomásának felidézésében tapasztalt iratellenességet. Álláspontja szerint a bíróság minden bizonyítékot a per anyagává tett, értékelt, ennek alapján hozta meg azt a döntést, hogy kétséget kizáróan nem állapítható meg a vádlott felelőssége, ezért bizonyítottság hiányában történt a felmentés. Az elsőfokú bíróság hibamentes mérlegelése törvényes volt, azért az nem támadható.

Kifejtette, hogy olyan eseményekre próbál következtetni az ügyészség, amelyre a premisszákból nem lehet, így nem lát más lehetőséget, mint a felmentő ítélet másodfokon történő helybenhagyása. A sértetti képviselő felszólalásában hivatkozott azokra az írásbeli észrevételében leírt bizonyítékokra, melyeket álláspontja szerint nem értékelt az elsőfokú bíróság. Amellett érvelt, hogy a vádlottnak biztosított hallgatás jogával a vádlott sokáig nem élt, tett 3 vallomást, melynek minden mozzanatáról kiderült, hogy az nem igaz, mikor ezzel szembesült már valóban nem tett több vallomást.

Álláspontja szerint a vádlott előre eltervezte a sértett megölését, eltervezte azt is, hogyan fog mentesülni a felelősség alól, hogyan fogja nehezíteni az eljárást. Ehhez képest a vádlottat tetten érték a sértett maradványainak eltüntetésekor, nem szükséges magának az ölési cselekmények a bizonyítása, ha a közvetett bizonyítékok zárt logikai láncáé megvan.

Összefoglalóan azt kérte, hogy a másodfokú bíróság az észrevételében írtakkal egyezően minősített emberölésben állapítsa meg a vádlott felelősségét.

vádlott nevévadlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában továbbra is tagadta, hogy a sértett sérelmére bűncselekményt követett volna el, a védője által előadottakkal egyebekben egyetértett.

Az ítélet tábla az előkészítő szakaszban 2019. július 3. napján meghozott Bf.I.54/2019/2.számú végzésével a Mosonmagyaróvári Városi Bíróság B.163/2012/5. számú ítéletével vádlott nevévadlottal szemben könnyű testi sértés vétsége (1978. évi IV. tv 170. § (1) bekezdés) miatt alkalmazott próbára bocsátás megszüntetése miatt a Győri Ítélet táblán próbára bocsátás megszüntetése iránt Bf.I.54/2019.szám alatt indult büntetőügyet a vádlott nevévadlott ellen emberölés büntette miatt Bf.I.38/2019.szám alatt folyamatban lévő büntetőügyhöz egyesítette.

A másodfokú bíróság bizonyítás felvételét a fellebbviteli eljárásban annyiban találta szükségesnek, hogy a bizonyítékok körébe tárgyaláson valamennyi releváns adatot ismertetve beemelte a Mosonmagyaróvári Városi Bíróság B.163/2012/5. számú ítéletét, melynek tényállása az alábbi:

„vádlott nevévadlott és sértettsértett 1996. március 16-án kötöttek házasságot, melyből két gyermekük született. 2011. június 6-án a sértett a bíróságon kezdeményezte a házasságuk felbontását. Ezt követően a vádlott a Győri Városi Bíróságon polgári pert kezdeményezett a házastársával szemben tulajdonjog megállapítása iránt.

2011. szeptember 14-én 17.30 óra körüli időben a ..., . szám alatti családi házukban vádlott nevevádlott és sértettsértett között szóváltás alakult ki, mert a sértett nem kívánt az aznap történt polgári perrel kapcsolatban beszélgetni a vádlottal. sértettsértett bement a fürdőszobába, a vádlott annak ajtaját kinyitva megragadta a sértett alkarjait, rángatta, lökdöste, majd a fürdőszobával szemben lévő konyhába ment be a sértett, ahol a vádlott a blúzáat megragadva azt letépte, melyről több gomb leesett, majd belemarkolt a sértett hajába és abból hajat tépett ki.

A sértett a bántalmazás következtében 8 napon belül gyógyuló könnyű sérüléseket szenvedett, a hajás fejbőrön több apró bevérzés jelent meg, valamint hajhiány, a jobb felkar központi harmadában, valamint a bal alkaron az alsó laterális harmadban bevérzéseket, illetve karmolásokat szenvedett el.”

A másodfokú bíróság a Be.590.§./1/ és /2/ bekezdésének megfelelően teljeskörű felülbírálat keretében vizsgálta az ítéletet, az azt megelőző bírósági eljárással együtt, tekintet nélkül arra, hogy ki, milyen okból fellebbezett, kiterjed a felülbírálat valamennyi fő- és járulékos kérdésre, egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezésekre, és az első fokú bíróság eljárásának törvényességére.

Az első fokú bíróság a korábbi próbára bocsátással zárult büntetőügy egyesítését elmulasztotta a Be.486.§./1/ bekezdését megsértve ezzel, de ez tárgyalás keretében a másodfokú eljárásban orvosolható volt. Vizsgáltuk a teljes elsőfokú eljárást, az egyes eljárási cselekmények lebonyolítását, megállapításunk szerint az eljárási szabályokat az első fokú bíróság maradéktalanul betartotta, az eljárásban részt vevők jogai nem sérültek, a szükséges figyelmeztetésre, kioktatásra, tájékoztatásra nagy figyelmet fordított, az egyes bizonyítási cselekmények a megismételt eljárásra vonatkozó szabályok keretei között zajlottak.

Törvényesen tette a korábban kifogásolt iratrészeket a bizonyítás részévé, korrigálta eljárási szempontból a DNS mintavételhez kapcsolódó aggályokat, egyrészt tisztázta a vitatott körülményeket, másrészt a sértett édesanyjának közreműködésével elvégzett genetikai szakértői eltérő módszer mentén szerzett be újabb szakértői véleményt.

A védett tanúk kiküldött bíró útján történt kihallgatása és az eredmény tárgyalás részévé tétele, a három helyszínhez kötődő eljárási cselekmények során nem sérültek az erre vonatkozó rendelkezések.

Mindebből adódik, hogy bizonyítékot eljárási okból kirekeszteni nem kellett, a teljes ügyirat részét képezheti a másodfokú felülbírálatnak.

Rátérve az érdemi felülbírálatra, az első fokú bíróság megismételt eljárást folytatott az ügyben, ami az alapeljáráshoz képest lényeges kérdésekben többet és mást hozott. Több irányból történt utalás a hatályon kívül helyezést elrendelő határozatra, az abban adott instrukciókra, ami érthető, hisz a megismételt eljárás is azzal kezdődik, hogy annak tartalma ismertetésre kerül, az abban szereplő adatok figyelembe veendőek.

Ez a végzés részletesen tartalmazza a megalapozatlansági okokat, így az iratbeszerzés, a vádlotti vallomás, a genetikai szakértői vélemény, tanú 4 és további tanúk vallomásai, a releváns telefonforgalmazások, a maradványok feltalálásának körülményei, a védett tanúk vallomásai, ezen bizonyítékok kezelése, hitelességük megítélése, az ezekből levont következtetések, az itt jelentkező hiányosság, iratellenesség, a részbeni felderítetlenség, pontosan kiolvasható az indokolásból, kiegészítve a bizonyíték értékelésre vonatkozó elégtelen indokolással.

Az első fokú bíróság a megismételt eljárásban folyamatosan figyelembe vette a bizonyítási eljárás során mindezt és ennek eredményeként valamennyi hatályon kívül helyezésre vezető nyitva maradt

kérdésre megadta a választ. Ez a tényállás alapjaiban eltér a korábbi ítéleti tényállástól és ez az eltérés, ahogyan arra már utalt a másodfokú bíróság, meghatározó többletet jelent.

A hatályon kívül helyezett ítélet tényállásának megalapozottsága esetén okszerű lett volna a bizonyíték hiányos felmentés, ezzel szemben a megismételt eljárásban meghozott ítéletben rögzített ténybeli adatok és a felmentő rendelkezés között hiányzik az okozati összefüggés.

A másodfokú bíróság a továbbiakban sorra veszi ezeket az első fokú ítéletben az elfogadott bizonyítékokra alapítottnan megállapított tényadatokat.

1./

A pontosan megjelölt, rendelkezésre álló okirati és személyi bizonyítékokból alaposan feltárta a bíróság a vádlott és sértett közötti rendkívül elnehezült helyzetet, a házasság megromlását, az ehhez tartozó valamennyi lényeges körülménnyel együtt, beleértve a gyermekelhelyezést, a vagyoni viszonyok rendezetlenségét, mely problémák 2014. tavaszáig nem oldódtak meg.

Az is kitűnik ezekből az adatokból, hogy a sértett az új helyzetben hogyan alakította ki életvezetését, tartotta a kapcsolatot a gyermekeivel, milyen lakhatási, munkavégzési körülményei voltak. Az erről nyilatkozó tanúk vallomása nem jelzett egzisztenciális, egészségügyi, az ismert helyzeten túli magánéleti problémát, bármiféle válsághelyzetet.

Az egyedüli és súlyos nehézséget számára az jelentette, hogy eltávolodott a gyerekeitől és igazoltan ezen változtatni akart, egyértelműen jelezte ezt az igényét és azt, hogy ennek érdekében vissza fog költözni ...re.

Az is megállapítható ezekből a körülményekből, hogy a viszonylagos nyugalmi állapothoz képest ez a változás komoly konfliktus helyzetet jelentett a vádlottnak, ami vitathatatlanul valamiféle rendezés irányába, indítékul szolgálhatott a vádlott számára.

2./

Az első fokú bíróság alaposan elemezte, értékelte a vádlott 2014. május 29-i tanúvallomását, a június 13-án elrendelt büntetőeljárásban még tanúként június 18-án tett vallomását, majd az első és egyben utolsó, július 2-án tett gyanúsítotti vallomását.

A vádlott részletesen beszámolt a kérdéses napokról, ezek a kijelentések világosan rögzítésre kerültek, mindezt a bíróság folyamatosan összevetette a vonatkozó egyéb bizonyítékokkal. Ennek eredménye, hogy lényeges részletekben többszörösen megcáfolt adatokkal szolgált a terhelt, egyeztethetetlen volt tanú 4alibit biztosítani hivatott történetével, nem zavarról, hiányos emlékezetről, még csak nem is elhallgatásról, hanem a kimutatott tényállási részekre nézve aktív hazugságról van szó, bizonyítottnan. Mindez követhető az ítéletben, nehéz vitatni, hogy nem ott volt és nem akkor, amikor állította, és nem azt csinálta, amiről beszámolt, például a húsüstölésről, a 20 óra - 20.30 perc közötti tartózkodásáról, de ide sorolhatók a 20 óra - 21 óra közötti sértetti munkahely környékén tartózkodásról állítottak is.

Az ítéletben értékelt, ehhez kapcsolódó személyi, okirati, hírközlési szakértői bizonyítékok együttes elemzéséből vonta le helyesen az ezzel kapcsolatos következtetést, amivel ugyancsak egyetértett a másodfokú bíróság, mindez úgy összegezzhető, hogy a vádlott vallomása hiteltelen, arra tényállás nem alapítható.

3./

A hatályon kívül helyező végzésben számtalan, megalapozatlansághoz vezető kifogás merült fel a vádlotti-sértetti mobilforgalmazáshoz kapcsolódó bizonyíték beszerzés, adatok feldolgozása, rendszerezése, a szakértői megállapítások elemzése, az abból levonható következtetések hiánya, elnagyolt volta miatt, amit szem előtt tartva orvosolt az első fokú bíróság.

Az igazságügyi hírközlési szakértői anyag értékelése hibátlan, alaposan összevetette az ebből nyert adatokat tanú 4, a vádlott, dr. tanú 14 és a felesége, tanú 10 és a további tanúk vallomásaival, valamint az ezekhez kapcsolódó okirati bizonyítékokkal.

Az első fokú bíróság mindezen bizonyítékokat ugyancsak hibátlanul értékelte, az erre alapított megállapítások a kimutatott összefüggések mentén az előző ítélethez képest a vádlottra hátrányos többletet jelentenek, ami részét képezi az ítéletnek.

Eszerint a bíróság megállapította, hogy felkereste a vádlott a megjelölt időben a sértettet a munkahelyén, bejárt az udvarra a gépkocsijával, rögzítésre került, hogy onnan mikor indult el a gépjárművével, a vádlotti-sértetti adott időpontban igazolt együtt tartózkodást - amiből levezethető az egyirányú mozgás is 21 óra és 21.20 perc között Mosonmagyaróvár - ... irányba - ehhez két szoros átfedést mutató vádlotti-sértetti mobilforgalmazás jelent sikerrel nem vitatható bizonyítékot.

Az is az értékeléshez tartozik, hogy ezen vádlott-sértett közvetlen kapcsolatára utaló bizonyítékok mellett mindehhez semmi és senki más nem illeszthető igazolt módon.

4./

A teljes, releváns szakértői bizonyítási anyagot értékelte a bíróság. A bíróság már korábban utalt arra, hogy immár aggálytalan a genetikai szakértői vélemény mentén a megtalált maradványok beazonosítása és itt visszakanyarodva a vádlotti megnyilatkozásokra, vagy a lányával, illetve a tanú 1-nal folytatott beszélgetésére, nem lehet megkerülni azt, hogy eredetileg vita tárgyát képezte védelmi oldalról - és ez megjelent az eredeti első fokú ítéletben is - hogy egyáltalán a sértett meghalt-e.

A patológiai - orvos - vegyész szakértői vélemények alapján a megtalált maradványok külső és belső vizsgálatából leigazolt a III-IV. fokú égési elváltozás, azaz intenzív hőhatás jelenléte, valamint égésgyorsító használata, testrészekből származó darabokról van szó, azaz a holttest megsemmisítése, elrejtése érdekében történt részekre bontás és égetés.

5./

A három helyszínen folytatott bizonyítási cselekményekből további terhelő adatok származtak, illetve nyertek megerősítést arra nézve, hogy a vádlott találkozott a sértettel, és május 29-én dél körül a rendőrség telefonhívását követően a tényállásban rögzített helyen és módon szórta szét a sértett még el nem tüntetett maradványait.

6./

Ehhez szorosan kapcsolódik a védett tanúk vallomásából nyert bizonyítékoknak a hatályon kívül helyező végzés instrukcióinak megfelelő közvetlen bevonása a bizonyításba, kihallgatásuk és annak Be.szerű értékelése. Az ennek eredményeként megállapított tényállási részek eredményesen nem támadhatóak.

Ez viszont alapvetően áttörést jelent a megelőző ítélethez képest, hisz az 1. számú védett tanú elfogadott vallomása alapján bizonyított, hogy a június 5. és 6. napján tartott sikeres kutató munka eredményeként feltalált maradványokat, melyek beazonosítása megtörtént, az ítéleti tényállásban rögzítetten a vádlott szórta szét a helyszínen. Ez az „utócsелеkmény” valamiféle

tettenérés bizonyító erejével hat, mely bizonyított ténynek rendkívül erős a hatása a történetek feltárásában.

Az erre vonatkozó indokolásból megállapítható, hogy az első fokú bíróság ezeket a tényállási részeket mely bizonyítékokra alapozta, ez a bizonyíték értékelés logikus, a Be. szerinti törvényi előírások szabta keretek között maradt és minden részletében betartotta az okozati összefüggések törvényszerűségeit.

Kétségtelenül meghatározó a mérlegelésnél a kizárás logikai módszere, mely alapján ha az ítéletben rögzített tényállási elemeket bármelyik irányból összeillesztjük, akkor egy hiányzó láncszem kivételével a bizonyítékok összezárnak, igaz, csak a fellebbviteli főügyészi indítványban kifejtett mértékig helytálló ez a bizonyított tényekből további tényre történő következtetés.

Az ítéletben levezetett indíték, a vádlotti vallomás hiteltelensége, a vádlott több irányból leigazolt tartózkodási helye, majd mozgása, az ehhez pontosan illeszthető sértetti mozgás, illetve az azonos tartózkodási helyek a rögzített időpontokban, mind hibátlanul nyertek megállapítást az ítéletben. Ezek felül értékelésére nincs törvényes lehetőség a másodfokú felülbírálatban, hisz az sértené a Be.593.§./2/ bekezdésében foglaltakat, ugyanakkor erre ok sincs, hiszen a tényállás ezen részeiből elvenni, ahhoz hozzátenni, az adott bizonyítékok mellett semmit nem lehet.

Az első fokú bíróság ugyanakkor a megalapozott tényekből figyelmen kívül hagyva, hogy azok összeolvasásából mi következik, a szükséges végkövetkeztetést nem vont le.

Ehhez külön kell vizsgálni a vádlotton kívül álló azon lehetséges okokat, amelyek összekapcsolhatóak a sértett halálával:

1. öngyilkosság
2. egészségügyi okra visszavezethető, valamely hirtelen jelentkező elváltozás
3. vádlottól független, kívülálló személy, vagy személyek szerepe, sértett elleni erőszakos cselekmény
4. valamely banális, véletlen előidézte balesetszerű ok.

I./

A felsorolt négy eshetőlegességre semmiféle bizonyíték nincs, márpedig ítélkezési tevékenység csak erre alapozható, valamennyi lehetőség elméleti alapokon nyugszik.

Az pedig nem helytálló, hogy az ügyben csupán a terhelt irányába folyt feltáró munka, az ügyiratok ezt egyértelműen cáfolják.

II./

A másik meghatározó érvrendszer a cselekménysor utolsó eleme adja, amely szerint a vádlott bizonyítottan a sértett földi maradványait szórta szét a réten, mely maradványok a felsorolt bizonyítékokkal leigazoltan nála voltak, a holttest a birtokából nem kerülhetett ki, más szereplő nincs, ha a logikai láncolatot visszafelé haladva az eseményekben végig visszük, csak neki lehetett szerepe a holttest eltüntetésében, részbeni megsemmisítésében, illetve elrejtésében.

Mindez részét képezi az első fokú ítéletnek, még akkor is, ha a tényállási rész helyett részben az indokolásban kapott helyet, ami nyilvánvaló ítéletszerkesztési hiba, de az érdemi megállapítások adottak.

Ezeknek a tényeknek rendkívül erős üzenete van, nem csupán egy bűncselekményből származó dolgot találtak meg az elkövetőnél, itt egy ember testrészeiről, belső szerveiről, a holttest megégett szöveteiről beszélünk, ehhez kapcsolódott a vádlott tevékenysége, és ez nem csupán az elrejtést, hanem a darabolást, égetést, azaz a megsemmisítésre törekvést is magába foglalja. Bizonyított ugyanis, hogy végig a hatalmában, majd birtokában volt a sértett, illetve a holtteste, amit ugyancsak a kizárásos módszer igazol.

III./

További következtetést képez az a gondolatmenet, ha a sértett halálához nincs köze a vádlottnak, azaz a négy lehetőség közül bármelyiket vesszük alapul, a vádlott milyen érdek mentén, mitől motiválva, milyen ép gondolattól vezérelve teszi kocsijába, viszi otthonába a halott sértettet, és teszi azt, amit a tényállás tartalmaz.

IV./

Még erre is lehet választ adni, megtörve a kizárásos logikai érvrendszert, nevezetesen, ha a vádlott súlyos, ép gondolkodásra képtelen állapotban volt, valamely kóros elmezavar okán.

A bizonyítás ezt is cáfolta, a vádlott nem kóros elmeállapotú.

Mindebből a felhívott oksági törvényszerűségeket tiszteletben tartva egyenesen és kizárólagosan következik, hogy mindegyre csak egy esetben kerülhetett sor - és hangsúlyozni kell, hogy szemben az eredeti ítélettel, ezeket a bizonyított tényeket tartalmazza az első fokú ítélet - ha a vádlott valamely szándékos magatartása okozta a sértett halálát és ennek leplezését, a felelősségre vonás elkerülését szolgálta a rögzített utócsselekmény, melynek során tettenérték. Ez alapvetően más tényállást jelent a korábbi ítélethez képest, amire egy válasz volt adható védelmi oldalról, hogy az 1. számú tanú téved, nem a vádlottat látta a helyszínen.

Ez viszont cáfolatot nyert, ahogyan az is, hogy semmit nem tudott a feleségéről, és május 27-én 20 óra - 21 óra között nem kereste meg, nem találkozott vele.

Ezen gondolatmenet mentén a másodfokú bíróság - mellőzve az erre vonatkozó, a bizonyítatlansághoz kapcsolódó megállapításokat a sértett halálára nézve - a Be.592.§./2/ bekezdés d./ pontja szerinti részbeni megalapozatlanságot kiküszöbölve, a Be.593.§./1/ bekezdés c./ pontja alapján ténybeli következtetés útján a tényállást azzal egészíti ki, hogy a vádlott testi épség elleni - pontosabban meg nem határozott - szándékos magatartásával okozta a sértett halálát.

A bűncselekmény leplezése és a felelősségre vonás elkerülése érdekében a sértett holttestét részben feldarabolta, a maradványok egy részét égetéssel megsemmisíteni törekedett, illetve részben ismeretlen helyen elrejtette.

A bizonyított tényekből a kifejtettek alapján ténybeli következtetéssel ez állapítható meg, hisz csak azokra a tényekre értékelheti eltérően a bizonyítékokat a másodfokú bíróság, amelyekre bizonyítást vett fel. Az első fokú bíróság bizonyítása teljeskörű volt, a ténybeli megállapítások pedig a kifogástalan bizonyítékértékelésen alapultak.

Az elfogadott ügyiratokból a másodfokú bíróság annyiban találta még kiegészítendőnek a tényállást, hogy a sértett a 20 óra 04 perc utáni, rögzített hívásokat már egy esetben sem fogadta.

A felülbírálat alapját az így kiegészített, korrigált tényállás képezte, figyelemmel a próbára bocsátáshoz kapcsolódó, rögzített releváns adatokra is.

Ebből megállapítható, hogy a fellebbezést a fellebbviteli főügyészi módosított formában találtuk alaposnak, azt a levezetést viszont nem osztottuk, hogy a halál okaként vagylagosan jelölje meg a testi sértést és az emberölést, ahol a rendező elv a vádlottra kedvezőbb fordulat megállapítása.

Az „in dubio pro reo” elv alkalmazásával a tényállásban rögzítettek mentén lehet eljutni a bűnösség eldöntéséig, és az adott cselekmény minősítéséig, azaz a jogkérdésig.

Ténykérdés, hogy az elkövetési magatartás és ehhez kapcsolódó lényeges körülmények tisztázatlanok maradtak, viszont a kifejtettek alapján a testi sértés elleni szándékos magatartás ezen elemek nélkül is levezethető. Ugyanezen értékeléssel viszont többre nem lehet ítéleti bizonyossággal jutni, és ennek részben már jogi indoka van.

Az ítélezési gyakorlat abban egyértelmű és egységes, hogy az aktuális tudattartam része kell, hogy legyen legalább eshetőleges formában az ölési szándék, ami jogkérdés, de ennek eldöntése az adott tényállásban feltárt valamennyi tárgyi és alanyi ismerv együttes értékelését igényli. Ehhez a lehetséges indítékot magába foglaló előzményi adatok és az utólagos magatartássor adatai állnak rendelkezésre, és ez tényállási oldalról valóban nem elégséges az ölési szándék kétségtelen megállapításához.

Ennyiben tehát nem kifogásolható, hogy az első fokú bíróság az emberölés büntette vonatkozásában bizonyítatlanságra hivatkozott, de nyilvánvalóan a most kifejtett indokolással igaz ez.

Itt kell utalni arra, hogy ezért nem találtuk indokoltnak a bizonyítást ebbe az irányba elrendelni, melyre figyelemmel a jogi képviselő bizonyítási indítványát a másodfokú bíróság elutasította.

Mindezt összegezve az első fokú bíróság nem abban tévedett, hogy bizonyíték hiányában nem állapította meg, hogy a vádlott megölte a sértettet, hanem ott hibázott, hogy az általa megalapozottan rögzített tényekből nem vonta le azt a további ténybeli következtetést, hogy a feltáratlan részletek ellenére a vádlott okozta a sértett halálát. Az pedig, hogy ez miért valamely szándékos testi épség ellen irányuló magatartás kellett, hogy legyen, az eddigi indokolásból levezetésre került.

Ebből a tényállásból felmentésre sor nem kerülhet, a vádlott bűnösségét a másodfokú bíróság megállapította halált okozó testi sértés büntetében. /Btk.164.§./1/ bekezdés, /8/ bekezdés/

A korábbi próbára bocsátás próbaidejére esik az újabb bűncselekmény elkövetése, ezért a Btk.66.§./1/ bekezdés b./ pontja, illetve a Be.564.§./3/ bekezdése szerint rendelkezett a hatályon kívül helyezésről és a próbára bocsátás megszüntetéséről, halmazati büntetést kiszabva az ehhez kapcsolódó testi sértés vétsége miatt is.

A büntetés kiszabása körében figyelembe veendő a Btk.79.§-ában meghatározott büntetés célja, azaz a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el. A Btk.80.§./1/ bekezdés szerinti elveket érvényre juttató joghátrány igazodik a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez és az egyéb enyhítő valamint súlyosító körülményekhez.

Súlyosító körülmény, hogy a vádlott felesége sérelmére korábban elkövetett testi sértés miatt alkalmazott próbára bocsátás próbaideje alatt ugyanazon sértett sérelmére követte el az újabb bűncselekményt, ehhez kapcsolódik a családon belüli erőszak gyakorisága, annak romboló hatása a családi és egyéb közösségi együttélésre. Egyetértett a bíróság a fellebbviteli főügyészség álláspontjával arra nézve is, hogy ebben az ügyben a sértett holttestének az ítéletben rögzítettek szerinti megsemmisítése olyan súlyosan kegyeletsértő többlet magatartást valósított meg, ami ugyancsak súlyosító tényezőként értékelendő.

A vádlott javára kell figyelembe venni az elkövetés óta eltelt hosszabb időt.

A Btk.81.§./1/, /2/ és /3/ bekezdése szerinti halmazati büntetés jelen esetben 2-10 évig terjedhet, az irányadó középérték az alsó és felső határ összegének fele, azaz 6 év.

A tettárányos büntetés kiszabására is figyelemmel a kiindulási pont a konkrét tárgyi súly, ahol az ítéletben megállapítottakon túl egyéb körülményre hivatkozni nem lehet, az eredményre nézve eleve a gondatlanságból kell kiindulni, és a szándékos testi sértés elleni magatartás és rögtönös, indulati cselekménysort jelenhet, mindehhez illeszthető a bűnösség foka.

Ebbe az irányba hat az öt és fél éves időmúlás, amit mindenképpen figyelembe kell venni az arányosság követelményénél.

Ugyanakkor kiemelendő a valóban kegyetlen, súlyosan kegyeletsértő utócsелеkmény, ami nehezen feldolgozható, sokakat megrázó, gátlástalan magatartás és komoly társadalomra veszélyességet mutat az elkövetőnél.

Mindezt együttesen elemezve, súlyozva, az alkalmazott mértékű, Btk.36.§. szerinti szabadságvesztést és az ehhez is igazodó, a Btk.61.§./1/ bekezdés, 62.§./1/ bekezdés szerinti közügyektől eltiltást találta a másodfokú bíróság szükségesnek, egyúttal a büntetési célok biztosításához elégséges joghátránynak.

A szabadságvesztést a Btk.37.§./2/ bekezdés a./ pontja alapján börtön fokozatban kell végrehajtani, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a Btk.38.§./1/ bekezdés, /2/ bekezdés a./ pontján alapul.

Helytálló az ügyészi indítvány a felsorolt bűnjelek iratokhoz csatolására vonatkozóan a Be.204.§./1/ bekezdésében, valamint a 11/2003./V.8./IM-BM-PM együttes rendelet 1.§./1/ bekezdésében foglaltakra tekintettel, ugyanígy a bűnügyi költség Be.574.§./1/ bekezdése, illetve a /3/ bekezdése szerinti viselésére nézve.

Ezzel egyezően rendelkezett a másodfokú bíróság a bűnjelek egy részéről és a bűnügyi költség viseléséről.

A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztésbe a Btk.92.§./1/ és /2/ bekezdés alapján beszámította.

Az első fokú bíróság ítéletét a Győri Ítéltábla a Be.606.§./1/ bekezdése alapján ennyiben megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta azt.

A másodfokú bíróság ítélete ellen a Be.615.§./1/ bekezdése alapján fellebbezésnek van helye.

Győr, 2019. október 29.

Dr.Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr.Takácsné dr.Helyes Klára sk.
előadó bíró

Szalai dr.Joánovits Krisztina sk.
bíró

Az aláírásban akadályozott

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára
előadó bíró helyett is

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke